

Pomocnice Ivanka a Karel

Psi jsou velmi užiteční pomocníci, jak už jsem několikrát v minulých kapitolách zmínila, ale ani sebeobširnější popis nedokáže vystihnout všechny jemné detaily a nuance vpravdě plodné spolupráce s domácím mazlem. Takový rozměrný pes na sebe dokáže upozornit už jen svou přítomností, při které nemusí ani činit.

Náležitě to oceníte například v noci, kdy rozespálí potmě klopýtáte na onu místnůstku. Při třetím pádu přes padesátikilového psa si jejich přítomnosti začnete skutečně vážit a dojatě polaskáte věrná zvířata naraženou nebo zlomenou rukou. Manžel tyto vzrušující okamžiky oceňuje nejvíce. Jeho veselý výkřik, třesk rozbitého skla a praskání lámaného nábytku mě v noci celkem pravidelně budí. Při jeho návratu do ložnice ovšem lživě předstírám tvrdý spánek, abych se

vyhnula nezbytné debatě o nutnosti přítomnosti psů na 30 m² naší obytné plochy. Ale pes může být ochotným pomocníkem i při úpravě zahrady, jak dokládá následující příhoda... Začátkem jara, kdy všechno rašilo a stromy kvetly, jsem se pustila do nového kultivování naší zahrady. V tu dobu se nad námi přehnal několik ošklivých bouřek, po kterých jsem druhý den odklízela spoustu ulámaných větví. Když jsem ale ulámané větve nacházela i v době absolutního bezvětří, pojala jsem

podezření. Zcela ironicky míněno - jaké to bylo pro mne překvapení, když jsem jednoho rána našla Ivanku, která visí metr nad zemí zakousnutá do silné větve jabloně a zmítá sebou jako při tanci svatého Víta. Zmítala sebou velmi zkušeně tak dlouho, až upadla i s větví na zem. Ani vteřinu neváhala, vyskočila a zavěsila se na další. Dokud devastovala jabloně, manžel se baval. On má totiž pro Ivanku slabost a jako jedinou ji bere občas s sebou do práce a na pochůzky. Jabloní máme totiž tolik, že nevíme

co s nimi. Když jí však zachutnaly meruňky a broskvoně, začala jsem větve potají pálit a likvidovat v obavách o Ivančin život. Tyto stromy Honza hýčká a postříkuje, mám dokonce pocit, že má budoucí plody spočítané. Ivanka je prostě živel srovnatelný s vichřicí, tornádem či požárem. Nejhorší je, že její entuziasmus je strašně nakažlivý, a tak strhne k darebárnám i jinak slušné jedince pokročilého věku, jako je třeba flegmatický Rosík, a navíc své veselé kousky učí i dorost. Ještě že má zlatá Poppyňka se nikdy nedá strhnout. Je už od štěněte rozvázná, klidná a nikdy by neudělala nic, čím by mě pohněvala. Je to můj pejsek. Manželova oblíbená Ivanka je pěkný spratek, což je typické. Benjamínek Kája, řečená Karel, je ovšem ze stejného hnízda a napůl stejné krve jako Ivanka a dlužno podotknout je takřka věrným obrazem Ivančiny duše i těla. Bohužel. Liší se ovšem barvou, jelikož je modrá, liší se částečně i stavbou těla, leč čínorodostí se velmi přibližuje své starší sestře. Karel byla od narození velmi samostatná a kurážná miminko. Když se štěňata ještě sotva držela na nohách a neopouštěla rodné hnízdo, nalezla jsem zoufale ječící ztracenou Káju v zahradě. Deportovala jsem ji zpět pod dohled pečlivé matky a do společnosti sourozenců. Druhý den byla ovšem v zahradě opět, tentokrát už ale neječela. Bráchové a sestra ji následovali až po týdnů, a to ve všem. Batolili se výhradně okolo maminky, když Karel se nalézala na opačném konci zahrady. Nalézat se na opačném konci zahrady u nás ovšem obnáší vzdálenost několika set metrů! Okolo šestého týdne věku se Karel rozhodla, že je pro ni nedůstojné dlít ve společnosti matky a pod

jejím dozorem. Jak potupně pro inteligentní a samostatně štěně, které se navíc cítí být takřka dospělcem! Navíc bystrá Kája vyzorovala, že o dva měsíce starší Poppy bydlí v domě. U ní to byla nutnost, jelikož lednový příjezd ze slunné Kalifornie nedovoloval její pobyt na českém holomrazu. U Karla to ovšem nebyla nutnost, jen čirá závist. A tak se začala vehementně dožadovat stejných práv jako Poppy. Samozřejmě jsme vyhověli, neboť kdo by odolal nvyému pohledu štěněcího oka! Za matkou a sourozenci docházela pouze jako do závodní jídelny a pranic nedbala zoufalého kvílení maminky, která se nechtěla smířit s předčasným odstavením děťátka. Karel ovšem byla tvrdá. Na sebe, na matku i na zbytek smečky. Otravovala dospělé tak drzým způsobem, že jí šlo mnohdy o život, a jen díky obrovské toleranci a trpělivosti velkých psů se Karel dožila dnešních dnů ve zdraví. Ona ano, leč Rosík se kvůli drzému spratkovi dostal nechtěně s mnohými trhlinami na veterinářův stůl, kde byl zašit od hlavy k patě. Zpovykáná Kája totiž nedbala varovného bručení starého pána, který se hřál na slabém lednovém slunci, a poněkolkáté se mu bolestivě zahryzla do ucha. To Rosíka pochopitelně

„Karel se velikému samci hrdě postavila, hodila pyšně ocas na záda a odkráčela středem.“

popudilo a ohnal se po malém lotrovi. Neublížil jí sice, ale malá hysterka se jala pronikavě ječet, čímž probudila mateřské pudy všech našich holek. Ty se zvedly a jako jeden muž se pustily do chudáka starého Rose. Než jsem stihla zakročit, byl nebožák připraven na šití. Po této zkušenosti se začal malé bestijce vyhýbat jako čert kříži a dodneška se bojí si s ní hrát, aby nedejbože nevyvolal nevoli ze strany hysterických ženských. Na to už nemá věk ani náladu. Myslím ale, že dnes se bojí už zcela zbytečně. Možná by dnes ty samé feny neúnavnou a krávoivinky nepřetržitě vymýšlející Káju nejraději samy vehnaly Rosíkovi do chřtánu, aby se jí zbavily. Musím říct, že naši malou Káju její suverénnost neopustila ani dnes. Při její první návštěvě výstavy, kde se byla ve věku necelých čtyř měsíců pouze podívat na pejsky a lidi, ji z neznámé příčiny napadl veliký pes Akita. Zcepeněla jsem hrůzou. Takové trauma se totiž na malém tvorečkovi může podepsat na celý život. Znam psy, které po podobné příhodě už nikdy nikdo nedokázal dostat na výstavu, natož je tam předvést. Karel se ovšem nečekaně srdnatě velikému samci postavila, důrazně se proti jeho hulvátství ohradila, hodila pyšně ocas na záda a hrdě odkráčela středem. Ani sebemenší stopa po nějakém strachu. Myslím, že v jejím mozečku jaksi chybí centrum sebezáchovy. Pro předvádění na výstavách vynikající věc. Ovšem jak se bude s její povahou vyvíjet její život v kolektivu, toť otázka. Doufám, že naši pejscí jsou tak rozumní, že malého drzouna nechají dožít se dospělého věku.

*Renata Žižková
chov. stanice tibetských dog
Bohemia Sirague*